

Բարի գեղեցիկ, առաքելի ընկերը
Փայլեցնում է արևի պէս պատկերը
մարդուն...

Կարապետ Կուսիկեանին, իբրև առկա մարդ
աշուղի այդ պարզ ու անպատկառ խոսքերի
կենդանի մարմնացումն էր կենսական իր
ընկերական յարաբերությունների մէջ: Եւ
այսօր, երբ մահվան կիւրքը ճակատին, նա
արդէն գերեզման է իջած, երբ վերջին հրա-
ժեշտն է տուած կենսական ու աշխարհին
իմ խորունկ խոցված հոգին չէ հաշտուած
բնութեան անողորմ օրէնքի հետ, չէ հաւա-
տում, չէ ուղում հաւատալ, որ այդ բարբի,
գեղեցիկ, առաքելի ընկերը՝ այլ ևս չը կայ:
որ նա յաւիտեան մնաւ ու լուծ է...
Նուիրական իմաստ ունէին Կարապետ
Կուսիկեանի համար ընկեր, բարեկամ, մը-
տերիմ խօսքերը: Եւ մի բան, որ նրան
առանձնապէս յուզում է յափշտակում էր
այս պարզ, անհամբույր աշխարհում, մարդ-
կային շուր ու ցամաք կենսութեամբ—դա ըն-
կերական սիրոյ դադարախախտ էր, դա ան-
կեղծ մտերմութեան այն վառ շունչն էր, որ
մարդու ճակատից ցրում է տառապանքի
մութ ամպերը, թեթևացնում է մարդու
կենսութիւնը:

Յիշում եմ, յաճախ մեր մտերմական
զրոյցները ժամանակ մարդկանց զործերի
ու արարքների մասին խօսելիս նա միշտ
ասում էր. «Է՛հ, Ալեքսանդր, փայլն ու
շուքը, զանն ու հարստութիւնը—դրանք
անցողական բաներ են: Կենսութիւնը, այդ
կենսութիւնը համարում եմ, որ անկեղծ
միայն մտերմութեան է. միայն անկեղծ
սէրն է դէպի մարդը, որ դարձնում է, ա-
նուշացնում է պատկում է մեր երկրաւորը:
Դա մի բան, դա մի խորունկ և, իրեն-
դի պէս, մարդու սրտի խոց է—և այդ
սիրտն այսօր պակասեց մեր կենսութիւնը:
Կարապետ Կուսիկեանի մահը հարկւաւ մի
անհուն ցաւ է նրա սրտովից բարեկամնե-
րին համար, որ երկար տարիներ վայելել
ենք նրա մտերմութիւնը: Սակայն այդ իմ-
ան հզօրի հարուած է և մեր մայրին իմա-
նի զգալի հարուած է և մեր աշխարհ, սիրա-
շունչ և վատասկաւոր զաւակներից մէկին
էր նա:

Կորցրեց Սօսկվայի հայ համայնքը իր մի
զապախարկական անդամին, մի անխնայ
զործին, որն ուսանողական տարիներէ
մինչև իր կենսութիւնը վերջին օրը պահպանեց
պարզեց այդ համայնքում և ծառայեց նրա
հասարակական և կուլտուրական շահերին
անհնազանդ, անձնաւոր: Եւ նրա հասարա-
կական ծառայութեան միակ նշանաւոր
էր միշտ՝ Վարդապետ Կուսիկեանի կողմից
համարուելը, ինչպէս ասում է բանաստեղծը:
Կորցրեց հայ լեզուն, հայ գիրը իր ան-
խնայ մահով, իր քաջ սերունդներին: Մահի
համարանդ... Ո՛հ, դարձեց շատ աղօտ ըն-
դողներն են այն քնքշող, այն խոր գրա-
ցութեան, որոնցով Կուսիկեանը զգուշ
զործերում էր մայրենի բարձրագոյն: Նա մի
զինված սրբաբար էր հայ լեզուին, մի սի-
րաբար, որի համար այդ լեզուն փոքրէր ու
պարտէր ամեն փառք է և պատկերի բարձր
էր: Հայ լեզուն, կարելի է ասել, Կարապետ
Կուսիկեանի սրտի, նրա հոգու ամենամա-
ղիկ ծաղիկն էր:

Կորստում ունեցաւ և հայ գրական-քննա-
դատական միտքը, որին Կարապետ Կուսի-
կեանին ըստ կարեւոր չափ նուիրում էր իր
գրելով: Ուշագրւում մի գործ է նրա «Բար-
կան դէմքեր» ստուար աշխատութիւնը, որ
պատճառաւոր տեղ է յունում մեր քննադա-
տական գրականութեան մէջ: Գրադպարի
մարդը իր այդ երախտալիք նուիրեց մեր
գրական կենսին այն գրադպարական շըր-
ջանին, որի աշխատանքն անհնազանդ պաշտ-
պանն ու երկրպագուն էր ինքը: Հայ գրա-
կան-քննադատական մտքի, հայ գրադա-
րական խօսքի մարդկային, անկեղծութե-
անն ու անաշխատութիւնը միշտ կազմում
էին նրա հոգու ամենամեծ հոգաւոր միջոց:
Չգրվի է այդ կորուստը մահաւանդ Սօսկ-
վայի կազարեան ձեռնարանի համար: Որի
պատկերում անցաւ նրա կենսութիւնը և արշա-
ւոյթը, և վերջապէս... Այդ դարձաւ, պատ-
կառելի հիմնարկութեան, հայու ժողովրդի
հիմնաւոր լուսաւոր փորձին նա այս-
տեղից տանակալ տարբեր մի անօրինակ
սիրով ու երկրպագութեամբ: Հայ լեզուի
ուսուցումը ձեռնարանում, հայ աւանդների,
ազգային ոգու անաղարտ պահպանումն այդ
հիմնարկութեան մէջ Կարապետ Կուսիկեանի
համար մի մեծ, մի նուիրական խորհուրդ
էր, որպէս բազմապատկ ջանքանայի հա-
մար պատարագը տաճարում:

Իբրև ուսուցիչ, ձեռնարանը ոտը գնելու
օրից Կարապետ Կուսիկեանի ամբողջ էութե-
անն շնչեղանչած է հեղի վարժապետու-
թեան այն բարձր իդէալով, որ պատկե-
րացրել է բանաստեղծը:

Ուղիղ վարժապետ, ուղիղ մտածող...
Ազգի պիտոյը հօր պէս հոգացող...
Իսկ թէ ինչ կորցրեց հայ ժողովի սե-
րունդը, ձեռնարանի հոգեմէ հայ աշակերտու-
թեանը... այստեղ արդէն թող խօսեն Կա-
րապետ Կուսիկեանի այն բարձրագոյն աշա-
կերտները, որոնք ցրված են ամեն կողմ,
որոնք սերունդէ սերունդ առատօրէն վայե-
լել են հանգիստի մարտնչական սէրն ու
խնամքը, գութն ու զորովը թէ ձեռնարա-
նում, թէ ձեռնարանից դուրս: Եւ միայն
այսքանը համար էր հոգեկան այն կապը,
զգացութեան այն քնքշութիւնը, ազգային

այն շունչը, որ Կարապետ Կուսիկեանին
այդ երազում, գաղափարական ուսուցչին
կապում էին հայ մանուկ կենսութիւն, մանուկ
հոգու հետ—դա մի սիրահիւս պօսէ էր, դա
մի սակեղծ հեքիաթ էր...

Յաւերժ հանգիստը ըր աճիւնին, աշխիւ
ընկեր և աշխիւ վատասկաւոր:
Մօսկվա Ալ. Ժառուրեան

ՏՊԱՌՈՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Նուիր գիտելի թեւական է: Մարդկային
ուղիղ զործում է անբնական թափով:
Բայց ամենուր որ ամեն ինչ գոտնում է
մահաբեր գործիքների ու ներքին շուրջը:
Կարծես թէ այժմ մարդկանց կոտորուղուց
զատ ուրիշ բանի մասին մտածել յան-
ցանք է:

Եւ ում որ պատահում ես, ասում է.
— Ա՛խ, եթէ կարողանայի մի այնպիսի
գիւտ անել որ...
Ասել է թէ ամենքի մտքովն էլ միևնոյն
բանն է անցնում:

Բազում «Արեւ», որ քաղաքական մեծ
հոտաւորութիւն ունի, աշուղ է մի լաւ
գիւտ անել:

Ինչպէս գիտէք, մեր սերնդիւ Քիւրծն,
որին այնքան շատ բան են պարտական
թիւրքաւոր, շուրջնակ, շուրջնակ է յար-
ձակումներին:

Պատերազմը լինի ներքին կամ արտա-
քին՝ պատերազմ է: Բնութիւնը շուրջն էլ
թիւրքաւորն են պայթում, գնդադիրներ,
հրացաններ ու խնդրող զապեր են արձակ-
վում: Նրա ոտքերի—ախ ներքուքիւն,
բազկաթոռների տակ էլ լողում են ստոր
բազկաթոռային նաւաներ իրանց ակնա-
ներով: Նրա գլխի վերին էլ ասւանում են
օդանաւեր իրանց ակնաբերում:

Հող չէ, թէ յիշեց զործիքների ներք
բազկացած է թիղից, թանաքից ու հայկա-
կան աշուղներից, որովհետեւ այնու ամենայն
նրա ուժգին ձայն են արձակում և պակաս
աւերածութիւններ չեն գործում:

Իրերի այնպիսի կրտսերական վիճակում
յանկարծ հանդէս եկաւ Բազարեան, ներե-
ցը, դարձաւ սխալիցի, հանդէս եկաւ
«Արեւ» զաւանդի գերում, իր բոլորովին
նոր գիւտով:

Նա ասում է, որ էլ կարիք չը կայ Բիւ-
րոյի դէմ կռիւ մղելու, ոչ էլ պահանջելու
մասնակի փոփոխութիւն իրենցօրական մի-
նախորդութեան մէջ:

Լորդ Բայըր խոստովանում է, որ հայ
ազգը չափազանց մեծ զոհեր տուեց, հե-
տապէս արժանի է կամայականաբար:
Ասել է թէ Բիւրոյի գործունէութիւնը
զուր չէ անցել, որպէս կարծում են չա-
բամիւնները կամ նախաձեռնողները:

Ուրեմն նա կարող է փոփոխել բազկա-
թոռների և սաղուկ մուրհակների վրա ա-
մուր մնալ, ցնոր տնօրինութիւն:

Սա ոչ թէ անհրաժեշտ է, այլ և քաղա-
քական իմաստութիւն:

II

Բայց հայը կունենայ այդ քաղաքական
իմաստութիւնը:

Հազիւ թէ նա չափազանց յաճախ ազգ
է. միևնոյն ժամանակ և չափազանց բժա-
նադիր:

Կիրակոսը Մարկոսին չէ հաւանում, Մար-
կոսը՝ Փիլիպպոսին:

Եւ ստեղծվում է յարաբերութիւնների մի
կատարեալ աղաքանդակ:

Քննադատութեան բովից աղտոյ չէ մնում
ոչ մի մարմին, ոչ մի հաստատութիւն, ոչ մի
գործ, բայց ոչ որ չէ մտածում այն անհե-
թիւ ճշմարտութեան մասին, թէ բոլորն էլ
մի անքի կտաւ ենք:

Չափաւորական կոչված մեր պահպանու-
ղական գործիքների կարծիքն էլ նոյնն է.
Եւ հիմնովիտ այդ կարծիքի վրա, պըն-
գում են, որ ազգային գործերը վարող
մարմինների in corpore տապալումը ան-
հրաժեշտութիւն չէ, քանի որ Մարկոսի
տեղ Փիլիպպոսը նստակի զբոսովները չի
փոխվել: Միթէ ազգը Փիլիպպոսին աւելի
կը հաւատայ ու կը վստահի:

Ի հարկէ ոչ, դա մի պատրուակ է, որ-
պիսի պատրուակներ միշտ որոնում են ձրի
մտաւարարները: Իսկ ազգ առաջը գնա-
նուածը աշխարհիս ստեղծումից ի վեր եղել է
և այսուհետեւ էլ պիտի լինի հասարակական,
ազգային և քաղաքական ֆաբրիկաների և
ֆաբրիկաներների ձրիարար հում ներթ
մասնակարգումը:

Տուր և մի խօսիլ. սա հին նշանաբան է.
Իսկ ով որ տալիս է, բայց իրաւունք չու-
նի հաշի պահանջելու պահանջած և դէպքում
էլ խառնակիչի, դաւաճանի անուն վառ-
տակելու. նրանից պարտաճանաչութիւն
սպասել էլ կարելի չէ:

Չուր միշտ զիջեց է հոտում:

III

Միայն ձուլը չէ, որ գլխին է հոտում,
այլ և գլխին է հոտում ամբողջ մարդկա-
յին կենսութիւնը:

Կենսութիւնը երբեք լոյս աշխարհ է բերում
համով ու հոտով ծաղիկներ, յանձին խոր
զիւնակների ու բարոյագէտների:

Բայց տեսէ՛ք այնպիսիներն հետեւող չը
կայ կամ շատ քիչ է լինում:

Իսկ վատը, աղիքը, դատապարտելին
միշտ անաղին թիւ հետեւողներ, երկրպա-
գուններ է ունենում:

Եւ բանը նշանաւոր է, որ այս բոլորն
իշխում է բարձրից՝ գլխից ու կայծակի ա-

Մ Շ Ա Կ

ՅՈՐԻՔԵՐԱՐԹԻ

1914 թ. հոկտեմ. 31-ից մինչև 30 դեկտեմբերի
ստացված է

(Բոլոր նուէրները արձանագրված են «Մշակի» 1914
թ. հետևելու № 1-ի մէջ—247, 250, 252, 253, 254,
256, 258, 259, 260, 262, 264, 266, 267, 268, 272,
273, 276, 278, 279, 280, 281, 283, 284, 287, 288,
292, 297 և 1915 թ. № 2-ի մէջ)

2 1915 թ. յունվարի 1-ից մինչև 31 դեկտեմբերի
ստացված է

(Արձանագրված «Մշակի» 1915 թ. № 4, 5, 10, 14,
16, 17, 25, 31, 39, 60, 71, 77, 88, 95, 102, 115,
119, 122, 127, 128, 130, 134, 145, 154, 164, 167,
179, 190, 191, 193, 211, 220, 241 և 1916 թ. № 3-ի մէջ)

Գումարը . . . 49332 12

Բանկի % (ընթացիկ հաշուի) դեռ յայտնի չէ:

Մ Ո Ւ Տ Բ

1 1914 թ. հոկտեմ. 31-ից մինչև 30 դեկտեմբերի
ստացված է

(Բոլոր նուէրները արձանագրված են «Մշակի» 1914
թ. հետևելու № 1-ի մէջ—247, 250, 252, 253, 254,
256, 258, 259, 260, 262, 264, 266, 267, 268, 272,
273, 276, 278, 279, 280, 281, 283, 284, 287, 288,
292, 297 և 1915 թ. № 2-ի մէջ)

2 1915 թ. յունվարի 1-ից մինչև 31 դեկտեմբերի
ստացված է

(Արձանագրված «Մշակի» 1915 թ. № 4, 5, 10, 14,
16, 17, 25, 31, 39, 60, 71, 77, 88, 95, 102, 115,
119, 122, 127, 128, 130, 134, 145, 154, 164, 167,
179, 190, 191, 193, 211, 220, 241 և 1916 թ. № 3-ի մէջ)

Գումարը . . . 49332 12

Բանկի % (ընթացիկ հաշուի) դեռ յայտնի չէ:

Ե Լ Գ

Յանձնված են 1914 թ. դեկտեմբերի 16-ից մին-
չև 1915 թ. դեկտեմբերի 31-ը:

1) Թիֆլիսի Հայկական Բնութային . . . 4000 45

2) Հայկական Թ-րդ գումարնային *) . . . 43575 45

3) Բուսինյայից եկած կամուրներին նպաստ . . . 90 —

4) Մանր ծախքեր՝ հեռագրի, պոստի և այլն . . . 35 90

Գումարը . . . 47701 80

Մնացորդ առ 1-ն յունվարի 1916 թ. . . 1630 32

Համագումարը . . . 49332 12

*) Այս գումարից 41569 ռ. 85 կ. յտեղադրու
մը դրուծված յայն յանձնու համար է ստացվել,
մեծ մասը էլ միջանկի սինթոսի միջոցով:

Մ Ո Ւ Տ Բ

1 1914 թ. հոկտեմ. 31-ից մինչև 30 դեկտեմբերի
ստացված է

(Բոլոր նուէրները արձանագրված են «Մշակի» 1914
թ. հետևելու № 1-ի մէջ—247, 250, 252, 253, 254,
256, 258, 259, 260, 262, 264, 266, 267, 268, 272,
273, 276, 278, 279, 280, 281, 283, 284, 287, 288,
292, 297 և 1915 թ. № 2-ի մէջ)

2 1915 թ. յունվարի 1-ից մինչև 31 դեկտեմբերի
ստացված է

(Արձանագրված «Մշակի» 1915 թ. № 4, 5, 10, 14,
16, 17, 25, 31, 39, 60, 71, 77, 88, 95, 102, 115,
119, 122, 127, 128, 130, 134, 145, 154, 164, 167,
179, 190, 191, 193, 211, 220, 241 և 1916 թ. № 3-ի մէջ)

Գումարը . . . 49332 12

Բանկի % (ընթացիկ հաշուի) դեռ յայտնի չէ:

Ե Լ Գ

Յանձնված են 1914 թ. դեկտեմբերի 16-ից մին-
չև 1915 թ. դեկտեմբերի 31-ը:

1) Թիֆլիսի Հայկական Բնութային . . . 4000 45

2) Հայկական Թ-րդ գումարնային *) . . . 43575 45

3) Բուսինյայից եկած կամուրներին նպաստ . . . 90 —

4) Մանր ծախքեր՝ հեռագրի, պոստի և այլն . . . 35 90

Գումարը . . . 47701 80

Մնացորդ առ 1-ն յունվարի 1916 թ. . . 1630 32

Համագումարը . . . 49332 12

*) Այս գումարից 41569 ռ. 85 կ. յտեղադրու
մը դրուծված յայն յանձնու համար է ստացվել,
մեծ մասը էլ միջանկի սինթոսի միջոցով:

ՆԵՐ

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-
նային

անա-
պա-

Վերջում կայացաւ զանազան տ. Սիրա-
նոյնը և պ. Փափաղանք արտասանեցին՝
շատ մեծ աջակցութեամբ օգնողներ, իսկ
ա. իւրաքանչիւր իր անդամները ծաղ-
նով երգեց յայնքէն երգերն առաջադրուած
պատգամները և Ս. Տէր-Ղեկնդեանին,
որոնք շատ դուր եկան հասարակութեան:
Բէ ներկայացանք և թէ զանազան
հասարակութիւնը խանդավառ ոգեւորու-
թեամբ՝ որոտովեց ծաղիկներ տակ իւր
հրաւիրում բոլորին և մանաւանդ տ. Սի-
րանոյնը և պ. Փափաղանքները:

Հետեւեալ ներկայացումը երկուշաբթի
փետրվարի 1-ի փոխարէն, այս ուրբաթ,
ամսիս 29-ին, բնակիչները դրաստան-բեմին
Սեւեռեանի, որի գործունէութիւնը շատ լաւ
յայտնի է թատերաւոր հասարակութեան:
Երկուշաբթի և Իւլիսիի յայտնի «Քա-
ղաւոր» պիւստը: Անշուշտ թատերաւոր հա-
սարակութիւնը կը շտապէ ուրբաթ օրը
բացառել, ի գնահատում և ի վարձարու-
թիւն բեմի արժանաւոր մշակ դերասան և
մանաւանդ թիմիստ Սեւեռեանի:

Շաւուս

Ժողովրդական Տուն

Կիրակի, յունվարի 24-ին, Ժողովրդական
Տանը Հայկական Դրաստանի Խմբակու-
թեան ներկայացումը ներկայացանք արվեց
քանիցս ներկայ թատերաւորներն խաղաց-
ված «Յն ճիւղ» դրաման, զերեւոյստա-
րութեան փոփոխութեամբ վրաստան գերեզմ-
անի, այն է՝ Մարկոս Վերնիկոսի գերեզմ-
անի, Գաղտնիքի փոխարէն կատարում էր
այս անգամ պ. Բրանտին: Այս պիւստը
նմանաւորութեան սիրող-սիրողներին կազ-
մը միշտ խաղացել է շատ բաւարար ու միշտ
էլ զգաւել Ժողովրդական Տան առաջին թիւ
հասարակութիւնը: Այս անգամ էլ բացի
ծախում բոլոր տոմարները, զրկւած էին ա-
ւելորդ աթոռներ, օրկիւրները բացված էր, և
թէ զրանց ամենքն և թէ կատարածը կա-
նէր էլ ծախված էին: Պիւստի նիւթը շատ հե-
տաքրքրական էր ժողովրդի համար, որը
լարված ուղղութեամբ հետեւում էր խա-
ղին և բովանդակութեամբ: Ամենքն էլ դո՛ւ
արտով հետաքնն թատերից:

ՄԱՄՈՒԼ

ՎՐԱՑ ՄԱՄՈՒԼ

Թիֆլիսում անցեալ տարի լոյս տեսնող
վրաց «Կրկն» ամսագրով շարժապատկեր, որի
համարված կարծիքով հայ գաղթականները
Թիւրքիայից գալիս են այստեղ միմիայն
նրա համար, որ ապագայ հայ ուսման և
վերջն էլ Վրաստանը իսկին վրացիների
ձեռքից, դեռ անցեալ տարի դարադրեցին
իր գաղթականներն և իր դրօշակը յանձնեց իր
հարազատ ժողովրդի «Մաքարթիւ» օրա-
թիւթիւնը, որը լոյս է տեսնում երեսուսուրդ
բանաստեղծ Մանուկ Ծանալաշվիլիի խմբ-
ագրութեամբ:

Մեր նպատակից դուրս է այսօր այդ
լրագրի ունեցած ուղղութեան մասին խոս-
եցը: Երբեք միայն կարող ենք ասել, որ
վրաց իրականութեան մէջ անցած նա ոչ
ոքի, բացի իրանից, չէ համարում Վրաստ-
անին և վրաց ժողովրդի բարեկամ ու
պաշտպան: Բոլոր հոսանքների ներկայա-
ցուցիչներն էլ զգաւածաններ և Վրաստա-
նը օտարներին ձեռքը տուողներն են և այլն:
Այդ օտարներից մէկն էլ—և ամենա-
վատագուրը—հայերն են, որոնք, ըստ «Մա-
քարթիւ» քրքրաբով ճիշդագոյն ճիշդութեան,
ներկայանում են վրաց ազգի կատարել
թշուարները, որոնք ամեն քաղաքականու-
թիւնը դրո՛ւ են դնում Վրաստանում Մեծ
Հայաստանի ազատ գաղափարի դրօշակը
պարզելու...:

Եւ դուք չեք գտնի այդ լրագրի և ոչ մի
համար, որի մէջ երկու հարեան ազգերի
յարաբերութիւնները թուանաբերու եկող
սրբէ յօդուած կամ լուր չը լինի թիւված:
Բայց, ինչպէս երեւում է, նա «վրացական»
նշան դնու էլ չէ ցոյց տալիս և այսօր
սկսել է աւելի ընդարձակ և աւելի թուանա-
ւոր ոճով խօսել:

Այդ լրագրի № 15-ից «Վրաց-հայկական
կապուտները» վերնագրով սկսել են ապրիլ
շարունակիկ քրքրաբով, որոնք գալիս են
«Վրաց ժողովրդի պաշտպանութեան հայկա-
կան վտանգներ» Գործածները դեռ չեն
կրկնացած, առ այժմ լոյս են տեսել երկուս-
ը միայն, հետեւագէտ նրանց մասին մենք
դեռ եւ ասելիք չունենք, քանի դեռ չը գի-
տանք, թէ զարեւել իրական անմասն դո-
հարներ է շարելու մեր առաջ «Երկն-Սա-
քարթիւ» անապա շտեմարանը...:

Մակայն մենք կարծիք ենք համարում
այսօր առաջ թերի այն, թէ լոյս տեսած
այդ երկու քրքրածներին մասին ինչ է աս-
ում ինքը՝ վրաց մամուլը:

Պատերազմը... — ասում է «Թանա-
մալ»-ը «Վրաց» լրագրի. «Չառայում և
նպատակ է նացիոնալիզմի գո-
րծադարձում և արդարաւորում եւ
հենց դրա համար էլ, որ բոլոր տե-
սակի նացիոնալիզմները հարկի կեր-
պով օգտվում են պատերազմի ստեղծած
նպաստներէն և նպատակում են
նրա կենդանաբանական ինտելիկտների
բոլորը մահուլ:

Նացիոնալիզմի մամուլը մեծ ջան-
քեր է դրած դնում տարածելու այն կեղծ
միտքը, որպէս թէ «Վրաց Արիւնդ»-ը, այլ
պէս էլ չըլար Եւրոպայի Տէր-Մանա-
կեանը, Վենետիկի Միտիթիանը, մինչդեռ
հայր Արիւնդները անգամ է Վինետայի Մի-
թիանը, որոնք ոչ մէկ հաստատութիւն
ունեցին եւ ի Տրապիզոն, որով և Տ. Արի-
նդները հազիւ թէ ուր կոխած ըլլայ ի Տր-
ապիզոն (և յայնքէն է մեզ, որ նա այժմ
իրենց վանը կը դառնա՝ Վինետայ):

Մենք, սակայն, Վենետիկի Միտիթի-
անը, վաղուց ի վեր ունենք միշտա-
կարգ վարձարան մը, ուր կուսանին մեր
ձապալ գաւառներն այն աշակերտները, որ
այսպէս Վենետիկի Միտիթիանի խնամ-
բերութեամբ յաճախ համալսարանաւոր
փայլուն անձնուներ կը հանդիսանային...:

Բայց արդ, առաջ, ամեն ինչ լափեր են ա-
նիւծում: Թիւրքերը, այն զօրապետը
ապագային, որ ոչ միայն մեր թըշ-
ուստ Հայաստանը մեր երկիրն համակ ա-
ղիւղում ենք կործանում մի մասնեցին, այլ
շարժում անմասնութեամբ մը պիտի քանդեն
նաե իրենց աշխարհը, իրենց իսկ օրընը...:

Իր համարում կրօնից, վատ ազգայնու-
թեանը և հասարակական պատրաստակա-
րութեանը գոնուած տուր նախապէս Ե. Կարա-
պետ Տէր-Մանակեանը՝ ծնած էր երկրորդ
Հայր Արիւնդ մը ըլլալու համար... այլ ե-
րկու, որ այսպէս հազա՛նալ ստիպուած ենք
իր գաւառի մասն ողորդու:

Այս ամբողջ «Կրկն»-ը, հայերի քաղաքա-
կան կրօնի յարկով, ամբողջացած Հայաս-
տան ունենան է. նրանք միշտը՝ տնտե-
սական տիրապետութիւնը, քաղաքական ի-
րաւունքները ձեռք բերել և իշխելը, կա-
րող դէպքում Քիւրդական ոյժի դրօշա-
գրում եւ: Եւ կուսու այս սխառմը հայե-
րը որպէս թէ զարգացրին բոլոր այն սեղի-
րում, որոնք մեզ են և ազգային գործու-
նէութիւն սկսել: Կարգը գտնում է, որ
հայ-թուրքական խառնակութիւններին հիմը
այստեղ էլ թաղված է և այլն:

«Մաքարթիւ»-ը արժօնաւորական բնա-
ւորութիւն կող աշխարհային խոտը՝ «Թան»,
Արիւնդ» ասում է:

Պաշտպանիցեք, վրացիներ, հայերը
գալիս են... — ասա «Մաքարթիւ»-ի լո-
րագրը:

Հեղինակը... — շարունակում է «Թան»,
Արիւնդ» — օգտվում է ամեն մի չնչին բա-
նից, որպէսզի հաստատու, թէ իսկապէս
գոյութիւն ունի հայկական վտանգ: Հայ
նացիոնալիզմի մասնաւոր քաղաքական
վերադրված են ամբողջ հայ ազգին: Եւ
բնականաբար այսպիսի բան, որ հայ կա-
պիտալիստները գերադասութիւն են տա-
լիս հայ բանուրին, բան վրացուն. դուք
մի ասե՛ք: Եւ էլ ազգային քաղաքական
տեսիւն է:

Հեղինակը չը դիմէ կամ գիտակցաբար
թաղանթում է, որ այստեղ ազգային քա-
ղաքականութիւնը դրո՛ւ չունի:
Հայ կապիտալիստ գերադասութիւն է
տալիս հայ բանուրին նրա համար, որ
նա, դարձապէս, վրաց բանուրից պա-
կաս գիտակցել է և աւելի հեշտ բուռնութե-
նով վրացի բանուրը գաւառապետային
պակաս գիտակցել ինքնը, այն ժամանակ
նա կըրգուէր (զրկուէր) այլ ոչ հային:
Նացիոնալիզմի ներկայացուցիչները ա-
մեն տեղ էլ ազգային քաղաքականութիւն
են տեսնում, նուրիսով այնտեղ, որ-
տեղ հեռուց անգամ չը կայ: Այսպէս վրաց
վրացի են, որովհետեւ արմատով աւելի հեշտ
էլ լինում անմասնական շահերին ազգային ա-
նուն տալը:

Այս բոլորից յետոյ մենք պէտք է մի
փոքրիկ նկատողութիւն էլ մեր կողմից
ունենք «Մաքարթիւ» լրագրի այդ նոյն յօդ-
ուածի մի անկայանի տուտ տեղեկութեան
մասին, որ վերաբերում է «Մշակ» լրագրին:
Ունեւում այն մասին, որ հայերը իրանց
են համարում Արաքսայաբի գաւառները,
Բօրչալուն, Զաքարթալի շրջանը և Վրաստ-
անին կուսուրական ու քաղաքական կնիւ-
թոն Թիֆլիսն ու Սեւաշթիսն, ասում է:

Այսօր արդէն Թիֆլիսի հայ օրաթիւթ-
իւնը յայտնաբեր իրանց են համարում և
մեզ հանգիստ կըրգուէր խորհուրդ տա-
լիս նրանց մասին երկակայանուց անգամ
ձեռք վերցնել, սխառմանով կըրգուէր
աշխատում են մեր հողերի իրաւանքներ
կոտն իրանց ձեռքը ձգել և աշխատում
են Վրաստանի շրջանակներում ապահո-
վել վերջին հային անգամ և այլն:
Մենք պահանջում ենք «Մար» լրագրի,
որպէսզի նա ցոյց տայ մեզ «Մշակ» այն
տողը, յօդուածը կամ քոնէ համարը, որտեղ
մենք քաղաքական ինքնը այն մտքերը, որ
մեզ վերաբերում է «Մաքարթիւ» լրագրի
խմբագրութիւնը:

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Զարթալա, 19 յունվարի
«Մշակ» № 5-ում Սոյազդէի աշխարհից
տուած տեղեկութեան առիթով, որ վերա-
բերում է մեր ֆիւրային, հարկ եւր հա-
մարում յայտնել որ, ճիշդ է, մեր խառնու-
թիւց գոյացված է աղբիւր, բայց այդ գո-
յացված աղբիւրը քնա այն շափերի չէ
հասում, որ մեր ունեցած-չունեցածից միայն
գաղափար զգիւկէն: Աւելորդ չեմ համարում
յայտնել ի գիտութեան, որ մեր առաջադ-
րան հիմնարկութեան և գործերի վրա—ա-
րոնք անաւանի տարիներ անցած ունեն—
ոչ մի ազգայնութիւն չի գործել այդ գորու-
թիւնը, և մենք շարունակում ենք մեր ա-
ռաջադրան գործունէութիւնը անապա՛նք
կերպով:

Յովն. Լ. Ա. Տէր-Կարապետեաններ

Վենետիկ—Ս. Զաքար, 4/17 նոյնմ.
«Մշակ» № 211-ին մէջ (1915) հրատա-
րակած էր այն ամենատարու լուրը, թէ
Տրապիզոնի շրջակայքը, Բոյն գիւղի մէջ,
գաղան թիւրքերու վտանգէն ծանցվորեն
ու ամենայնպէս պահպանվում է Միտիթի-
անի միաբանութեան նշանաւոր անդամնե-
րից մէկը, բայց անունը քաղաքականութեան
ունեցին եւ ի Տրապիզոն, որով և Տ. Արի-
նդները հազիւ թէ ուր կոխած ըլլայ ի Տր-
ապիզոն (և յայնքէն է մեզ, որ նա այժմ
իրենց վանը կը դառնա՝ Վինետայ):

Իր համարում կրօնից, վատ ազգայնու-
թեանը և հասարակական պատրաստակա-
րութեանը գոնուած տուր նախապէս Ե. Կարա-
պետ Տէր-Մանակեանը՝ ծնած էր երկրորդ
Հայր Արիւնդ մը ըլլալու համար... այլ ե-
րկու, որ այսպէս հազա՛նալ ստիպուած ենք
իր գաւառի մասն ողորդու:

Այս ամբողջ «Կրկն»-ը, հայերի քաղաքա-
կան կրօնի յարկով, ամբողջացած Հայաս-
տան ունենան է. նրանք միշտը՝ տնտե-
սական տիրապետութիւնը, քաղաքական ի-
րաւունքները ձեռք բերել և իշխելը, կա-
րող դէպքում Քիւրդական ոյժի դրօշա-
գրում եւ: Եւ կուսու այս սխառմը հայե-
րը որպէս թէ զարգացրին բոլոր այն սեղի-
րում, որոնք մեզ են և ազգային գործու-
նէութիւն սկսել: Կարգը գտնում է, որ
հայ-թուրքական խառնակութիւններին հիմը
այստեղ էլ թաղված է և այլն:

«Մաքարթիւ»-ը արժօնաւորական բնա-
ւորութիւն կող աշխարհային խոտը՝ «Թան»,
Արիւնդ» ասում է:

Պաշտպանիցեք, վրացիներ, հայերը
գալիս են... — ասա «Մաքարթիւ»-ի լո-
րագրը:

Հեղինակը... — շարունակում է «Թան»,
Արիւնդ» — օգտվում է ամեն մի չնչին բա-
նից, որպէսզի հաստատու, թէ իսկապէս
գոյութիւն ունի հայկական վտանգ: Հայ
նացիոնալիզմի մասնաւոր քաղաքական
վերադրված են ամբողջ հայ ազգին: Եւ
բնականաբար այսպիսի բան, որ հայ կա-
պիտալիստները գերադասութիւն են տա-
լիս հայ բանուրին, բան վրացուն. դուք
մի ասե՛ք: Եւ էլ ազգային քաղաքական
տեսիւն է:

Հեղինակը չը դիմէ կամ գիտակցաբար
թաղանթում է, որ այստեղ ազգային քա-
ղաքականութիւնը դրո՛ւ չունի:
Հայ կապիտալիստ գերադասութիւն է
տալիս հայ բանուրին նրա համար, որ
նա, դարձապէս, վրաց բանուրից պա-
կաս գիտակցել է և աւելի հեշտ բուռնութե-
նով վրացի բանուրը գաւառապետային
պակաս գիտակցել ինքնը, այն ժամանակ
նա կըրգուէր (զրկուէր) այլ ոչ հային:
Նացիոնալիզմի ներկայացուցիչները ա-
մեն տեղ էլ ազգային քաղաքականութիւն
են տեսնում, նուրիսով այնտեղ, որ-
տեղ հեռուց անգամ չը կայ: Այսպէս վրաց
վրացի են, որովհետեւ արմատով աւելի հեշտ
էլ լինում անմասնական շահերին ազգային ա-
նուն տալը:

Այս բոլորից յետոյ մենք պէտք է մի
փոքրիկ նկատողութիւն էլ մեր կողմից
ունենք «Մաքարթիւ» լրագրի այդ նոյն յօդ-
ուածի մի անկայանի տուտ տեղեկութեան
մասին, որ վերաբերում է «Մշակ» լրագրին:
Ունեւում այն մասին, որ հայերը իրանց
են համարում Արաքսայաբի գաւառները,
Բօրչալուն, Զաքարթալի շրջանը և Վրաստ-
անին կուսուրական ու քաղաքական կնիւ-
թոն Թիֆլիսն ու Սեւաշթիսն, ասում է:

Այսօր արդէն Թիֆլիսի հայ օրաթիւթ-
իւնը յայտնաբեր իրանց են համարում և
մեզ հանգիստ կըրգուէր խորհուրդ տա-
լիս նրանց մասին երկակայանուց անգամ
ձեռք վերցնել, սխառմանով կըրգուէր
աշխատում են մեր հողերի իրաւանքներ
կոտն իրանց ձեռքը ձգել և աշխատում
են Վրաստանի շրջանակներում ապահո-
վել վերջին հային անգամ և այլն:
Մենք պահանջում ենք «Մար» լրագրի,
որպէսզի նա ցոյց տայ մեզ «Մշակ» այն
տողը, յօդուածը կամ քոնէ համարը, որտեղ
մենք քաղաքական ինքնը այն մտքերը, որ
մեզ վերաբերում է «Մաքարթիւ» լրագրի
խմբագրութիւնը:

Նու հայ գաղթականութեան մէջ
ցնցումը անտուր և յուսաւորութիւնը ա-
մենադաւան եղաւ այդ դատաւարով:

Այսպէս ներքին վէճը
մը ևս ստեղծուեցաւ աւելի անտուր, աւելի
մասնացում:

Բայց
ուրախի է ըսել, որ ամերիկայի թիւր-
քանայ տուտագրութեան ազատում այն մաս-
նիկը քաղաքականութեան խոշոր պատմակա-
նութիւնը, ազգային նուիրական շահը
բարձր բանկով կուսակցական շահէն, ան-
յուսաւոր աշխատանքաւ ստեղծագործ ոյժը
մերան բերել, և անոր փառաւոր արգիւնը
մեր ամենուն, ինչպէս նաև կուսակցականու-
թեան և ամբողջ աշխարհին աշխին առջին
է, երազուած միութիւնը և համագործակ-
ցութիւնը ստեղծուեցաւ և դրուեցաւ
ազգին շահերուն հետապնդող կուսակցի մը
վրայ, փառք ու պատիւ ամերիկական
հայրենիքը: 100,000-ի մօտ այս փոքր հայ
գաղթականութիւնը ստեղծած է իր ազգա-
յին մարմինը, որ կը կոչուի Ազգային Շա-
նիր Պաշտպան Միութիւն, որուն մէջ կը
գտնուին համահասարակ թուով բոլոր խա-
ւերու և հոսանքներու ներկայացուցիչներ և

Բայց
ուրախի է ըսել, որ ամերիկայի թիւր-
քանայ տուտագրութեան ազատում այն մաս-
նիկը քաղաքականութեան խոշոր պատմակա-
նութիւնը, ազգային նուիրական շահը
բարձր բանկով կուսակցական շահէն, ան-
յուսաւոր աշխատանքաւ ստեղծագործ ոյժը
մերան բերել, և անոր փառաւոր արգիւնը
մեր ամենուն, ինչպէս նաև կուսակցականու-
թեան և ամբողջ աշխարհին աշխին առջին
է, երազուած միութիւնը և համագործակ-
ցութիւնը ստեղծուեցաւ և դրուեցաւ
ազգին շահերուն հետապնդող կուսակցի մը
վրայ, փառք ու պատիւ ամերիկական
հայրենիքը: 100,000-ի մօտ այս փոքր հայ
գաղթականութիւնը ստեղծած է իր ազգա-
յին մարմինը, որ կը կոչուի Ազգային Շա-
նիր Պաշտպան Միութիւն, որուն մէջ կը
գտնուին համահասարակ թուով բոլոր խա-
ւերու և հոսանքներու ներկայացուցիչներ և

Բայց
ուրախի է ըսել, որ ամերիկայի թիւր-
քանայ տուտագրութեան ազատում այն մաս-
նիկը քաղաքականութեան խոշոր պատմակա-
նութիւնը, ազգային նուիրական շահը
բարձր բանկով կուսակցական շահէն, ան-
յուսաւոր աշխատանքաւ ստեղծագործ ոյժը
մերան բերել, և անոր փառաւոր արգիւնը
մեր ամենուն, ինչպէս նաև կուսակցականու-
թեան և ամբողջ աշխարհին աշխին առջին
է, երազուած միութիւնը և համագործակ-
ցութիւնը ստեղծուեցաւ և դրուեցաւ
ազգին շահերուն հետապնդող կուսակցի մը
վրայ, փառք ու պատիւ ամերիկական
հայրենիքը: 100,000-ի մօտ այս փոքր հայ
գաղթականութիւնը ստեղծած է իր ազգա-
յին մարմինը, որ կը կոչուի Ազգային Շա-
նիր Պաշտպան Միութիւն, որուն մէջ կը
գտնուին համահասարակ թուով բոլոր խա-
ւերու և հոսանքներու ներկայացուցիչներ և

Բայց
ուրախի է ըսել, որ ամերիկայի թիւր-
քանայ տուտագրութեան ազատում այն մաս-
նիկը քաղաքականութեան խոշոր պատմակա-
նութիւնը, ազգային նուիրական շահը
բարձր բանկով կուսակցական շահէն, ան-
յուսաւոր աշխատանքաւ ստեղծագործ ոյժը
մերան բերել, և անոր փառաւոր արգիւնը
մեր ամենուն, ինչպէս նաև կուսակցականու-
թեան և ամբողջ աշխարհին աշխին առջին
է, երազուած միութիւնը և համագործակ-
ցութիւնը ստեղծուեցաւ և դրուեցաւ
ազգին շահերուն հետապնդող կուսակցի մը
վրայ, փառք ու պատիւ ամերիկական
հայրենիքը: 100,000-ի մօտ այս փոքր հայ
գաղթականութիւնը ստեղծած է իր ազգա-
յին մարմինը, որ կը կոչուի Ազգային Շա-
նիր Պաշտպան Միութիւն, որուն մէջ կը
գտնուին համահասարակ թուով բոլոր խա-
ւերու և հոսանքներու ներկայացուցիչներ և

Բայց
ուրախի է ըսել, որ ամերիկայի թիւր-
քանայ տուտագրութեան ազատում այն մաս-
նիկը քաղաքականութեան խոշոր պատմակա-
նութիւնը, ազգային նուիրական շահը
բարձր բանկով կուսակցական շահէն, ան-
յուսաւոր աշխատանքաւ ստեղծագործ ոյժը
մերան բերել, և անոր փառաւոր արգիւնը
մեր ամենուն, ինչպէս նաև կուսակցականու-
թեան և ամբողջ աշխարհին աշխին առջին
է, երազուած միութիւնը և համագործակ-
ցութիւնը ստեղծուեցաւ և դրուեցաւ
ազգին շահերուն հետապնդող կուսակցի մը
վրայ, փառք ու պատիւ ամեր